

τοῦ προνομιούχου τῶν δύο ὀφθαλμῶν μου τὰς φευγούσας ἐκείνας ὑπάρξεις καὶ δὲν εἰξεύρω πῶς, ἐν τῇ συνωθήσει τόσου κόσμου κατὰ τὴν ἐξοδον, ὁ νοῦς μου Τουρκομεάδας πετᾶ εἰς τὸ πυροπολιθὲν πέρυσι ἐν Βιέννῃ θεάτρον· ἀλλ' ἐπανελθὼν εἰς τὴν ὁπὴν μου ἐσκέφθην ὠριμώτερον, ὅτι αἱ διαβολικαὶ ἐκεῖναι καλλοναὶ καίουσιν, ἀλλὰ δὲν καίονται.

Ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου ἐκενώθη ὀλοτελῶ· δὲν βλέπω πλέον ἐν αὐτῇ εἰμὴ ἔδρα· καὶ φῶτα, καὶ δὲν εἰξεύρω πάλιν πῶς φαντάζομαι τὴν αἴθουσαν ἐκείνην ὡς ἐδρεούπολις καὶ φαντάζομαι ἀκόμη ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς θέσεώς μου ἐκείνης ἕνα ἔθνικόν ποιητὴν ἀπαγγέλλοντα πρὸς αὐτὴν κλαυθμηρῶς:

"Ε! Καρακλούπολις, ἡμεῖς, ἡμεῖς σ' ἐδώκαμεν τὰ φῶτα.

Παρὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ θεάτρου ἐν ἐτέρα εὐρεία αἰθούτῃ εἶναι ἐστρωμένη ἐπιμήκης τράπεζα ἣτις κατ' ἀναλογίαν τῆς Ἑθνικῆς καὶ τῆς Πιστωτικῆς καὶ Βιομηχανικῆς καὶ ἄλλων δύναται νὰ ὀνομασθῇ Θεατρικὴ τράπεζα, προωρισμένη τοῦτ' ἔστιν νὰ καταφραγῶθῃ ὑπὸ τῶν ἡθοποιῶν, καθὼς ἐκεῖναι κατατρῶγονται ὑπὸ τῶν μετόχων. Ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτῇ εἶχον ἤδη ἀποσυρθῆ ὅλοι οἱ παραστήσαντες καὶ ἀνέμενον τὸν Βασιλέα μετὰ τῆς Βασιλίσσης, οἵτινες παρήγγειλαν ὅτι ἐπεθύμουν νὰ τοὺς εὐχαριστήσωσιν. Ὅλοι τότε ἐτάχθησαν εἰς μέγαν κύκλον, οἱ δὲ βασιλεῖς ἕκαμον τὸν γύρον αὐτοῦ, προσφέροντες ὀρεκτικὸν εἰς ἕκαστον ἀπὸ ἕνα γλυκὺν λόγον, καὶ ἀπεχώρησαν.

Ἐπίλογος. Ἡ **Τράπεζα**, τραγωδία εἰς πράξεις τρεῖς. Πρόσωπα διπλάσια ὄλων ὀμοῦ τῶν ἡθοποιῶν, ἦτοι τὰ ἡμίση βωδᾶ, ἀλλὰ τρώγοντα θηριωδῶς.

Πρᾶξις Α'. Εἰσέρχεται ὁ ζῶμος αἰσθημαίων, ἀλλὰ μόλις τίθεται ἐπὶ τῆς τράπεζας, γίνεται ἄφαντος.

Πρᾶξις Β'. Δύο ἢ τρία ἀποσπάσματα κοττολετῶν

ἔρχονται εἰς ἐπικουρίαν τοῦ ζῶμου, ἀλλὰ τότε τραγικοὶ ἐκπίπτουσι κατ' αὐτῶν οἱ περὶ τὴν τράπεζαν ἡθοποιοὶ καὶ διὰ μαχαιρῶν καὶ πηρουριῶν καὶ σαμπάνης θανατώνουσιν ὅλας τὰς κοττολετάς.

Πρᾶξις Γ'. Δύο ἀποσπάσματα γάλων ψητῶν σπεύδουσιν εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς, ἀλλὰ τότε ὁ κ. Βάρτ, ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν,—Βάρτε τοὺς φωνεῖ πρὸς τοὺς περὶ τὴν τράπεζαν, ἐμπρὸς τοὺς ἐφάγγμεν καὶ αὐτοὺς· καὶ ἀληθῶς μετὰ τινα λεπτὰ ὅλα τὰ σώματα τῶν γάλων ἤσαν φαγωμένα. Ἐνῶ ἡ τράπεζα ἔκειτο νεκρὰ πρὸ τοῦ ἀπαθοῦς καὶ τουρκοφάγου ἐκείνου πλήθους.

Πρὸ μικροῦ ἐσήμερον δύο ὄρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Νεκρική σιγὴ ἐπικρατεῖ ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν, διακοπτομένη ὑπὸ τοῦ ἐλαφρῶς ψιθυρίζοντος ψυχροῦ βορᾶ εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ τῆς λεπτῆς βροχῆς, ἣτις σιγανῆ ὡς βήματα κλέπτου ἀκούεται εἰς τὰ πεζοδρόμια.—Ἐν μέσῳ τῆς νηνεμίας αὐτῆς ἄνθρωπος τυλιγμένος ἐντὸς τοῦ ἐπανωφορίου του κατέρχεται τὴν κλίμακα τῶν Ἀνακτόρων καὶ διευθύνεται εἰς τὸν οἶκόν του. Ἦτο ὁ τελευταῖος τῶν κεκλημένων εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Κόκ.

ΦΟΡΟΙ

Βάλλετε φόρους, βάλλετε εἰς τὴν πτωχὴν μας ῥάχη, ποτίστε μὲ τὸ αἷμά μας τὴν ἄρρωστη πατρίδα, σεῖς τὸ κρασί καὶ τὸν καπνὸν νὰ πίνετε μονάχοι, κ' ἡμεῖς νὰ σᾶς κυττάζουμε μὲ μάτι σὰν γαρίδα.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἄριθ. 44)

μονότονος, μελαγχολικὴ καὶ ἠκούετο ὡς ὁ φλοῖσθος τοῦ ρύακτος ἐν μέσῳ ἄκρας σιγῆς καὶ ἡρεμίας.

"Ὅτε ἤρχισεν ἡ μετὰ τοῦ Σανούτου ἐμπιστευτικὴ συνδιάλεξις τῆς Φηλικίτης, ἡ φωνὴ τοῦ γηραιοῦ ἀναγνώστου ἔλεγε τοὺς ἐξῆς κατανυκτικούς στίχους.

α(Ἐκακώθην καὶ ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα, ὠρόμηνη ἀπὸ στεναγμοῦς τῆς καρδίας μου.

Κύριε, ἐναντίον σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου, καὶ ὁ στεναγμὸς μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρῆθη.

Ἡ καρδία μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχύς μου, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι μετ' ἐμοῦ.

Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξεναρτίας μου ἤγ-

ρισαν καὶ ἔστησαν, καὶ οἱ ἐγγιστά μοι ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν.

Καὶ ἐξεβιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου.

Συγχρόνως δὲ ἐξηκολούθει ὁ κατ' ἰδίαν διάλογος μετὰ ξὺ τῆς ἡγουμένης καὶ τοῦ Σανούτου.

—Ὅχι, ἀπήντησεν οὗτος πρὸς τὴν ἐρώτησιν τῆς ἡγουμένης, δὲν ζητῶ τὴν Φορτούναν, ἣτις ἄλλως μοι εἶναι πολὺ προσφιλέ· ἦλθα διὰ τὴν Αὐγούσταν, πρὸς ἣν πολλὰ μὲ συνδέουσι.

—Τότε διατὶ δὲν πηγαίνετε κατ' εὐθειαν ἐπάνω εἰς τὰ κελλία μου, νὰ τὴν εὕρητε; Δὲν θὰ ἐκοιμήθῃ ἀκόμη. Σᾶς περιέμενον ὅλην τὴν ἡμέραν σήμερον.

—Δὲν πηγαίνω ἀκόμη, διότι περιμένω κάποιον ἐδῶ.

—Περιμένετε κάποιον;

—Ναί, διὰ μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

—Καὶ θὰ ἔλθῃ τώρα;

—Βεβαίως. Τῷ ἔχω εἶπει νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομά μου πρὸς τὴν θυρωρὸν σας.

—Περὶ τούτου μὴ ἀμφιβάλλετε, θὰ τῷ ἀνοίξῃ, ἀρκεῖ νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομά σας.

—Καὶ πῶς ἔχει ἡ Αὐγούστα, εἶπεν ὁ Σανούτος.

—Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω ὅτι εἶναι καλά. Πάσχει αὐτὴ ἡ γυνή.

—Καὶ τί ἔχει;

—Ὡ ἔχει, ἔχει... ἔχει πόνους πολλοὺς.

Βαρειά φορολογήσετε και τὸ νερὸ ποῦ τρέχει . . .
βάλλετε φόρους, βάλλετε, κι' ἡ ράχη μας ἀντέχει.

“Ο,τι καλὸ κι' ἂν ἔχουμε ἀπάνω σας ἄς μείνη,
ἴστα πρόσωπά μιας ἄς χυθῆ τοῦ μαρασμοῦ τὸ χρῶμα,
μὲ μᾶς τὸ ἰσοζύγιον τοῦ ἔθνους μας ἄς γίνη,
φορολογήσετε κι' αὐτὴ τὴ σάρκα μας ἀκόμα.
Τοῦ κρέατός μας κόβετε καμμιά παχειὰ λωρίδα,
Καὶ τρώγετέ την λαίμαργα μαζί με τὴν πατρίδα.

“Ο,τι κι' ἂν τρῶνε οἱ πτωχοὶ, τὸ ἔθνος ἄς τὸ τρώγη,
ὅ,τι κι' ἂν πίνουν οἱ πτωχοὶ, τὸ ἔθνος ἄς τὸ πίνη·
χορταίνετε σὰν Λούκουλλοι μ' ἐμᾶς τὸ σκυλολόγι,
κι' ἐμεῖς θὰ σᾶς ὀφείλουμε γι' αὐτὸ εὐγνωμοσύνη.
Τέτοιοι χωριά :αι ποῦμαστε ἀντέχουμε εἰς ὅλα,
καὶ οὔτε εὐκολα πολὺ ἀφίνουμε τὰ κῶλα.

Πρέπει νὰ ἦναι οἱ πολλοὶ πτωχοὶ καὶ πεινασμένοι,
καὶ οἱ ὀλίγοι πάντοτε νὰ 'βρίσκωνται χορτάτοι·
πρέπει νὰ στέκουν οἱ πολλοὶ ἴστα σπήτια των κλεισμένοι,
καὶ οἱ ὀλίγοι νὰ πηδοῦν ἀπάνω ἴστο Παλάτι.
Πρέπει ὁ κόσμος ὁ πολὺς νὰ δέχεται τὰ βάρη,
κι' ὁ ἴλιγοςτὸς ἀπάνω του κανένα νὰ μὴν πάρη.

Μ' αὐτὸν τὸν νόμον ἔζησε ὁ κόσμος καὶ θὰ ζήση,
τὴν δύναμί του προσκυνᾷ ἢ κάθε κοινωνία·
δὲν εἰμπορεῖ καθένas μας; βεβαίως νὰ πλουτίση,
γιατὶ τοῦ κόσμου ἴστη στιγμή χαλᾷ ἢ ἀρμονία.
Φτώχεια καὶ πλοῦτος! . . . ζήτημα τοῦ καθενὸς αἰῶνος,
ἰδοὺ τὸ τέλος κι' ἡ ἀρχὴ τοῦ φοβεροῦ ἀγῶνος.

— Τί εἶδους πόνους;

— Ἐγὼ εἶμαι μοναχὴ καὶ δὲν εἰξεύρω, εἶπεν ἡ Φηλικί-
τη, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι μικρὸν πράγμα νὰ ἀ-
φήσῃ μία γυνὴ τὸν σύζυγόν της. Ἡ τύψις τῆς συνειδή-
σεως εἶναι τὸ μεγαλεῖτερον βασανιστήριον, τὸ ὁποῖον κανεὶς
τύραννος δὲν ἐφαντάσθη ποτέ, διότι ὅλοι των τίποτε ἄλλο
δὲν βασανίζουσι παρὰ τὴν σάρκα, ἀλλὰ καθεὶς ἄνθρωπος ὁ-
μως τὸ φηντάζεται διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ὡς τὸ ἀσφαλέστε-
ρον μέσον τοῦ νὰ βασανίζεται μόνος του.

— Λοιπὸν ἔχει τύψεις συνειδήσεως! εἶπεν ὁ Σανούτος ὑ-
ποπτέων τὴν εἰλικρινεῖαν τῆς ἡγουμένης.

— Τί ἄλλο; εἶπεν αὐτή.

Ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος ἱερέως ἐξηκολούθει συγχρόνως
τοὺς στίχους τοῦ ἐξαψάλμου.

*Ἄ' Ἐδήγησέ σε ἡ ψυχὴ μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σὰρξ μου ἐν
γῆ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ.*

*Οὕτως ἐν τῷ ἀγίῳ ὄφθην σοι τοῦ ἰδεῖν τὴν δύναμίν
σου καὶ τὴν δόξαν σου.*

*“Οτι κρεσσον τὸ ἔλεός σου ὑπὲρ ζωᾶς, τὰ χεῖλη μου
ἐπαιναίσουσί σε.*

*Οὕτως ἐλόγησω σε ἐν τῇ ζωῇ μου, καὶ ἐν τῷ ὄνματι
τί σου αἰρῶ τὰς χεῖρας μου.*

*Ὡς ἐκ στέατος καὶ ποιότητος ἐμπλησθεῖ ἡ ψυχὴ μου,
καὶ χεῖλη ἀγαλειάσεως αἰνέσει τὸ στόμα μου.*

Λοιπὸν κανένας πρόστυχος κεφάλι μὴ σηκῶση,
γιὰ τόσα νομοσχέδια μὴ βγάλη τσιμουδιά·
εἰς τῆς πατρίδος τὸν βωμὸν τὸ αἷμά του ἄς δώσῃ,
χωρὶς ν' ἀφήσῃ στεναγμὸ ἢ μαύρη του καρδιά.
Κι' ἂν τώρα πάλι ἔπεσε ἀπάνω του ὁ κληρὸς,
πρέπει καὶ πάλι νὰ φανῆ γενναῖος, μάρτυς, ἥρωας!

Σουρῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Εὐφυῆς Βουλευτῆς τῶν Καλαβρύτων διήρσεε τοὺς ἀντι-
πολιτευομένους Βουλευτὰς τοὺς μὴ προσερχομένους πρὸς
ἀπαρτισμὸν ἀπαρτίας εἰς δύο : εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κλαίουں
διότι ὁ Κουμουन्दούρος διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον, καὶ
εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κλαίουں διότι δὲν ξεμπερδεύει ὀγλι-
γορώτερον.

Ἡ Πατρινὴ Ἐπιτροπὴ ἢ ἐλθοῦσα ἐνταῦθα ὅπως διερ-
μηνεύσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπαρχίας ὅλης ἐναντίον τῶν νέ-
ων φορολογικῶν νομοσχεδίων τοῦ οἴνου ἀνεχώρησεν. Μετὰ
τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ συνεζήτησεν ἐπὶ δύο ὥρας, χωρὶς οὔτε
αὐτὴ νὰ πεισθῇ ὑπ' ἐκείνου, οὔτε αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς.
Μετὰ τὸ τέλος τῆς συνεντεύξεως τοῖς εἶπεν ὅτι θὰ γίνουιν
καὶ ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεις καὶ βλέπομεν. Τοῦτο ἐθεωρή-
θη ἐλπίς νέας ὑποχωρήσεως τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, σί·
τὸ πρᾶγμα περιορισθῆ εἰς τὸ περὶ οἴνων μόνον νομοσχεδίων
Ἡ ἰδία πατρινὴ ἐπιτροπὴ παρουσιάσθη καὶ εἰς τὸν κ.

*Εἰ ἐμνημόνεον σου ἐπὶ τῆς στρουμῆς μου, ἐν τοῖς ἔρ-
θροις ἐμελέτων εἰς σέ.*

*“Οτι ἐγενήθης βοηθός μου καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πε-
ρύγων σου ἀγαλλιάσομαι.*

*Ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου, ἐμοῦ δὲ ἀρτελάβετο
ἡ δεξιὰ σου.»*

Ἦκούετο ἡ φωνὴ αὐτῆ, ἥς οἱ φθόγγοι μόλις διακρίνοντο,
καὶ συγχρόνως ἠκούετο ὁ ψιθυρισμὸς τοῦ μεταξὺ τῆς Φηλι-
κίτης καὶ τοῦ Σανούτου διαλέγου.

— Οὕτω λοιπὸν πάσχει ἡ Αὐγούστα; ἔλεγεν ὁ Σα-
νούτος.

— Πάσχει, δὲν θὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε;

— Εὐθὺς κατόπιν, ἀφοῦ ἔλθῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον πε-
ριμένω.

— Θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχῆς, ὅταν σᾶς εἶδῃ.

— Δὲν θὰ τῆς ἀρνηθῶ τὴν εὐτυχίαν ταύτην.

Τὴν στιγμήν ταύτην εἰσηλθὲ τις εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὃν
παρετήρησεν ἢ ἡγουμένη, καὶ ἐνοήσασα ὅτι οὗτος ἦτο ὁ
περιμενόμενος παρὰ τοῦ Σανούτου, ἀπεμακρόνη μὲ βήμα-
τα βωβὰ καὶ μὴ ἠχοῦντα ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ ἐδάφους.

Ὁ εἰσελθὼν ἦτο ὁ Μαῦρος. Εἰσήλθε καὶ δὲν ἔβλεπεν
οὔτε πρὸς τὸ εἰκονοστάσιον, οὔτε πρὸς τὸν θόλον, οὔτε
πρὸς τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ περιέφερε τὸ βλέμμα εἰς τὰ στασί-
δια ἀναζητῶν νὰ ἴδῃ ποῦ ἦτον ὁ Σανούτος. Οὕτως δὲ ὑ-
ψωσε τὴν χεῖρα ἐν τῇ σκιά, τῇ σχηματιζομένη ὀπίσθεν